

Ο Μπέμπε Η ιστορία με τον πριαπισμό άρχισε στις 14 Οκτώβρη, ένα απόγευμα που ο Μπέμπε απολάμβανε τη δροσούλα και μερικά ποτηράκια ρούμι στην πόρτα του ξύλινου σπιτιού που του είχε παραχωρήσει το Υπουργείο Υγείας για κατοικία του και ιατρείο. Είχε περάσει μια δύσκολη μέρα, από το πρωί στο τρέξιμο. Δύο περιστατικά με υψηλή αρτηριακή πίεση, τρία χιλιόμετρα ανήφορος και μία πολύ τραυματική γέννα στην άκρη του χωριού. Τα θυμόταν ευχαριστημένος, τώρα που ένα δροσερό αεράκι τον φυσούσε σαν χάδι από το πλάι. Με το στήθος γυμνό, ο γιατρός λικνιζόταν σκεφτικός πάνω σε μια κουνιστή καρέκλα δίχως μπράτσα και χάζευε τις κοντινές σκιές που κατηφόριζαν από τα ψηλώματα της Σιέρα δε Κριστάλ. Ήταν αδύνατον να διώξει από το μυαλό του τη γέννα και τα ικετευτικά κι απελπισμένα μάτια της χωριατοπούλας που, ευτυχώς, ήταν μια νταρντάνα — πολύ γερή κράση. Τι αγωνία, ρε γαμώτο! Τέσσερις ώρες στην πρέσα. Όσπου, τελικά, βγήκε το μωρό σώο. Τώρα, όμως, το απολάμβανε. Όσο πιο αγωνιώδης η ανάμνηση, τόσο μεγαλύτερη η ανακούφιση που απολαμβάνεις. Ικανοποιημένος που τα έβγαλε πέρα σε μια τόσο δύσκολη στιγμή και με την κούραση μισής ώρας περπάτημα στην επιστροφή, μπήκε κατευθείαν στην μπανιέρα. Σαπουνίστηκε, σφύριξε, τραγούδησε από τη χαρά του. Και τώρα, μετά τα δύο πρώτα ποτηράκια, άφηνε την ευφορία να τον κυριεύσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Το τοπίο ήταν πανέμορφο κι αυτός ένιωθε αιώνιος, σαν να είχε φουμάρει μαριχουάνα. Θυμήθηκε τον Πόνσε δε Λεόν, τον περίφημο χειρουργό και τον πιο σημαντικό από τους καθηγητές του. Είχε τόση ζωντάνια αυτός ο άνθρωπος που συνέχιζε να διδάσκει ανατομία με περασμένα τα ογδόντα. Ήταν σκέτο πανηγύρι ν' ακούς τον Πόνσε να λέει ιστορίες από τον καιρό που ήταν αγροτικός γιατρός, την εποχή του Machadato.* Ήταν απόλαυση με τι άνεση δήλωνε ότι κάπνιζε δυο τζούρες «μαυράκι» προτού ακρωτηριάσει κάποιον δίχως αναισθησία, κάτω από τα εχθρικά πυρά στον πόλεμο της Αγκόλας. Η γέννα θύμιζε στον Μπέμπε τις λατινικούςρες που ξεφούρνιζε συνέχεια ο Πόνσε δε Λεόν στα μαθήματα. Ένα από τα αγαπημένα του αποφθέγματα ήταν για την ηδονή που αισθάνεσαι όταν θυμάσαι μια περασμένη δυσκολία. «Μα φυσικά, μέσα στη μοναξιά, δίχως καθόλου μέσα και βοήθεια, οποιοσδήποτε γιατρός παθαίνει “λαχταροταράκουλο”», είπε μια μέρα ο Πόνσε δε Λεόν, κι όλο το αμφιθέατρο λύθηκε στα γέλια. Ήταν σκέτη κωμωδία, ο καθηγητής. Επινοούσε απίθανο λεξιλόγιο. Ο Μπέμπε χαμογέλασε όταν θυμήθηκε μια φορά που ο χειρουργός ξεσπάθωσε εναντίον τού σκοταδισμού των φαρμακολόγων, που μπερδεύαν τον κοσμάκη με τα ονόματα που έδιναν στα φάρμακα. «Ε, όχι κύριοι» άστραφτε και βρόνταγε από το βήμα, έξω φρενών. Και πρότεινε τα διουρητικά να λέγονται «Κατουρημάλ», τα καθαρτικά «Χεσιμόλ», και ούτω καθεξής. Πριν από λίγες ώρες, βλέποντας το μωρό να κατεβαίνει με τα πισινά, ο Μπέμπε είχε πάθει κι αυτός «λαχταροταράκουλο». Θυμήθηκε τη λέξη και τα σχόλια του Πόνσε γιατί, πράγματι, αν δεν το έχεις ζήσει δεν μπορείς να φανταστείς τον τρόπο ενός αγροτικού γιατρού που δουλεύει ολομόναχος. Τι μαραθωνοδρόμος και τρίχες! Τρομακτική μοναξιά, σημαίνει να είσαι γιατρός που μόλις αποφοίτησε, και να έχεις μια ανθρώπινη ζωή να κρέμεται από την ψυχραιμία σου, την πρωτοβουλία και τις ελάχιστες γνώσεις σου. Κι έβαλε να πει άλλο ένα ποτηράκι. Σίγουρα, το απόγευμα θα είχε γίνει κατωχρος βλέποντας τη δοκιμασία που τον περίμενε. Οι χωριατοπούλες που είχαν μαζευτεί στα παράθυρα θα είχαν αντιληφθεί τον τρόπο του. Γέμισε ακόμα ένα ποτηράκι και θυμήθηκε πάλι τον καθηγητή του, γιατί τώρα που είχαν περάσει όλα κι είχε συνέλθει, επανερχόταν συνέχεια με αρρωστημένη ηδονή στις δραματικές στιγμές που έζησε. Για να μην ακούει τις κραυγές των μαριάτσι στο ράδιο που κάποιος γείτονας είχε βάλει στη διαπασών, ο Μπέμπε βούλωσε τ' αφτιά του με τα δάχτυλα. Έμεινε έτσι για λίγο, ταραγμένος. Ανασυνέθετε τις λεπτομέρειες, χαμογελούσε και ξεροκατάπινε ικανοποιημένος από τον εαυτό του. Όποιος τον έβλεπε, θα φανταζόταν πως είχε βυθιστεί σε τίποτα φιλήδονες αναμνήσεις... Ένας από τους λόγους της αγωνίας που

πέρασε και της ικανοποίησης που ένιωθε για το αίσιο τέλος, ήταν η έλλειψη ασηψίας στην καλύβα της χωριατοπούλας. Πάνω στο χωμάτινο δάπεδο, κάτω από το κρεβάτι της ετοιμόγεννης έτρεχαν κόττες, σκυλιά κι ένα γουρουνάκι. Σε σύγκριση μ' αυτό, το πρόχειρο ιατρείο του έμοιαζε κρυστάλλινο παλάτι. Όταν είδε πόσο άσχημα κατέβαινε το μωρό σκέφτηκε την καισαρική, μα αμέσως απέρριψε την ιδέα. Επ' ουδενί! Ακόμα κι αν διέθετε τα μέσα και την απαραίτητη αποστείρωση, ποτέ δεν θα διακινδύνευε να κάνει μια επέμβαση για ειδικούς. Όταν σπούδαζε, ο Μπέμπε δεν έχανε ευκαιρία να τρυπώσει στα χειρουργεία. Είχε βοηθήσει σε πολλές καισαρικές και λοιπές γυναικολογικές επεμβάσεις, όμως, χωρίς να κρατάει αυτός το νυστέρι στο χέρι. Όλη όλη η πρακτική του εξάσκηση στη χειρουργική, τα τέσσερα πρώτα χρόνια των σπουδών του, ήταν το ράψιμο μετά τις εγχειρήσεις, άντε και μερικές ελαφρές επεμβάσεις όταν ήταν εφημερία... Κυρίως, ήταν περιστατικά με κάποια κύστη, με τραύμα από μαχαίρι ή κάποιες επεμβάσεις που δεν έθιγαν ζωτικά όργανα. Τότε ο Μπέμπε, με την επίβλεψη του χειρουργού της βάρδιας, έβγαζε το πύον, τα θραύσματα γυαλιού ή κάτι άλλο. Αργότερα, στο πέμπτο έτος, τον άφησαν να κάνει μόνος του μια-δυο σκωληκοειδίτιδες, μια τραχειοτομή και άλλες απλές επεμβάσεις. Εκείνο το απόγευμα, όταν είδε τα ποδαράκια και τους γλουτούς του μωρού, παραλίγο να τον πιάσει τρεμούλα. Η χωριατοπούλα φώναζε και λιποθυμούσε επί δύο ώρες. Τον κοίταζε σαν ναυαγός στο πέλαγος. Ο Μπέμπε της έδωσε να πει ένα σιρόπι για το βήχα και της είπε να κλείσει τα μάτια της ώσπου να επιστρέψει. Με πρόφαση πως ήθελε να κάνει την προσευχή του προτού αναλάβει τον ασθενή, απομακρύνθηκε καμιά εκατοστή μέτρα. Εκεί, όπου κανένας δεν τον έβλεπε, έμεινε δέκα λεπτά προσπαθώντας να ηρεμήσει. Συγκεντρώθηκε με την παλιά του μέθοδο της αυθυποβολής. Κανένας δεν έπρεπε να αντιληφθεί την αγωνία του. Μονάχα μια φορά, σ' ένα βίντεο που τους είχαν δείξει στην πρακτική άσκηση της Γυναικολογίας, είχε δει τους περίπλοκους χειρισμούς που απαιτεί μια γέννα στην ηβική. Στη μία περίπτωση, το μωρό είχε τα ποδαράκια διπλωμένα προς τα πίσω, κολλημένα στους γλουτούς, ακριβώς όπως στη δική του ετοιμόγεννη εκείνο το απόγευμα. Στο βίντεο συμβούλευαν να γίνει καισαρική. Όμως, αυτός δεν μπορούσε να κάνει χειρουργείο, ήταν αδύνατον. Έτσι, προετοιμάστηκε για το μοναδικό πράγμα που του φαινόταν λογικό και τίμιο. Να υποφέρει μαζί με τη χωριατοπούλα, να ιδρώσει στο πλάι της και να την προσέχει. Ο θεός και η εξέλιξη της γέννας κάτι θα τον φώτιζαν να κάνει. Κι έτσι, με μόνο όπλο την τόλμη και τη διαίσθηση, συνέλαβε την τεχνική να μετακινήσει το μωρό. Το γύρισε μπρούμυτα κι άπλωσε τα πόδια του προς τα πίσω, ένα ένα. Ήταν τρομερό. Η γυναίκα λιποθύμησε δύο φορές, όμως, τα ποδαράκια βγήκαν, μέσα στα αίματα, ως πάνω από το γόνατο. Μισή ώρα αργότερα, όταν η γυναίκα συνήλθε λιγάκι και το μωρό είχε βγει ως τις μασχάλες, ο γιατρός κατάφερε να βγάλει τον αριστερό ώμο, μέσα σε νέα φοβερά ουρλιαχτά. Μούσκεμα στον ιδρώτα, σπρώχνοντας κι αυτός μαζί με τη μητέρα, της έδινε κουράγιο και βαστούσε τις ωμοπλάτες του μωρού. Το έστριβε και το τραβούσε σαν το φελλό μιας μπουκάλας ώσπου, τελικά, κατάφερε να βγάλει το κεφάλι από το πλάι, και μαζί τον δεξιό ώμο και το δεξί χέρι. Το μωρό γεννήθηκε σώο, και χάρη στην κράση της και τη μικρή της ηλικία, η χωριατοπούλα το μόνο που έπαθε ήταν αμυχές και αιμορραγία δίχως ιδιαίτερη σημασία. Ενώ τα συλλογιζόταν όλα αυτά, άκουσε ένα: «Καλησπέρα, γιατρέ». Ο χαιρετισμός ενός περαστικού τον έβγαλε από την καλύβα και την αιμορραγία. «Πώς πάει, Χουλιάν;» «Για δεσ τι σου φέρνουν από εκεί πάνω» του είπε ο άντρας κι έδειξε προς μια πλαγιά της οροσειράς. Ο Μπέμπε επανήλθε αμέσως στο παρόν του ιατρείου του, και τριακόσια μέτρα μακριά στον ανήφορο, πάνω σ' ένα ξέφωτο της πλαγιάς, διέκρινε τρεις άντρες που κουβαλούσαν ένα αυτοσχέδιο φορείο. «Αυτοί έρχονται για σένα, ντόκτορ.» Αμάν, αδελφέ μου. Τι μέρα η σημερινή! Όταν τελικά πλησίασαν, του έφυγε κάθε αμφιβολία. Ο Μπέμπε μάζεψε το μπουκάλι και το ποτήρι, φόρεσε την ιατρική του μπλούζα

κι άνοιξε διάπλατα τη στενή πόρτα για να περάσουν οι τραυματιοφορείς. Ο ασθενής, μισολιπόθυμος, βογκούσε απελπισμένα. Ήταν ένας λιγνός και νευρώδης άντρας, γύρω στα εβδομήντα, που καθόταν σε στάση βατράχου. Πάνω από το πουκάμισο, λίγο πιο κάτω από τη μέση, του είχαν δέσει ένα μαύρο ύφασμα, μια παλάμη φάρδος. Και από κάτω διακρινόταν ένα πρήξιμο. Μμμ, άσχημο αυτό... «Καλησπέρα, γιατρέ» τον χαιρέτησε ένας ασπρομάλλης άντρας, βγάζοντας με το ένα χέρι το ψάθινο καπέλο του και με το άλλο ένα κομμάτι πούρο από το στόμα του. «Καλησπέρα. Μα μπείτε μέσα, περάστε, αφήστε τον εδώ.» Και τους έδειξε ένα ιατρικό κρεβάτι. Το αυτοσχέδιο φορείο ήταν πολύ φαρδύ και δεν περνούσε από την πόρτα. Οι μεταφορείς αναγκάστηκαν να το ακουμπήσουν κάτω και να σηκώσουν τον ασθενή. Ο ένας τον σήκωνε από τις μασχάλες κι ο άλλος από τους αστραγάλους, ενώ ο ασπρομάλλης και ο Μπέμπε τον κρατούσαν κάτω από τη μέση. Τον είχαν κουβαλήσει πάνω σε τσουβάλια, όπως κάνουν συνήθως οι βουνίσιοι. Αυτός που τον κρατούσε από μπροστά ήταν ένας αμούστακος νεαρός, αλλά πανύψηλος, κοντά δυο μέτρα μπόι. Για να κατεβάσουν ασθενείς από τις κορφές των βουνών, οι γέροι χωριάτες διάλεγαν πάντα για τραυματιοφορείς νεαρούς με διαφορετικό ύψος. Γενικώς, ήταν αστεία ζευγάρια λόγω μεγάλης ανισότητας, και μετά έπρεπε να υποστούν χοντρά αστεία και πειράγματα. Κι ακριβώς όπως όσοι κουβαλούν στους ώμους τους τις εικόνες της Παναγίας ή των αγίων, έτσι και οι τραυματιοφορείς στη Σιέρα Δε Κριστάλ καμάρωναν για το έργο τους. Να κουβαλάς ασθενείς στον ανήφορο ή τον κατήφορο, μερικές φορές για δύο ή και τρεις μέρες, διασχίζοντας δάση και ποτάμια, ήταν έργο αξιόπαινο, για στιβαρούς άντρες, υπεύθυνους και δυνατούς. Στον κατήφορο, όπως εκείνη τη μέρα, ο πιο ψηλός πήγαινε μπροστά. Εκτός από πανύψηλος, εκείνος ο νεαρός είχε γεροδεμένες πλάτες, λαιμό ταύρου και κάτι χερούκλες που έφταναν και περίσσειαν για να πιάσουν τα χοντρά κλωνάρια του δέντρου που είχαν περάσει στα ραμμένα τσουβάλια. «Από πού έρχεστε;» Το εμφανές πρήξιμο κάτω από τον επίδεσμο έκανε τον Μπέμπε να φανταστεί περιτονίτιδα. «Από το Πάνω Κουτσουφλί, γιατρέ.» «Και κατά πού πέφτει αυτό;» «Κατά του διαόλου τη μάνα» αστειεύτηκε ο νεαρός. «Πόση απόσταση πάνω-κάτω;» «Μακάρι να 'ξερα...» είπε ο χωρικός, ενώ άναβε πάλι το μισό πούρο του. «Τι θα πει μακάρι να 'ξερα; Δεν ξέρετε από πού έρχεστε;» Πώς του την έδινε αυτή η κρυψίνια των χωρικών! Ποτέ δεν σου απαντούσαν ευθέως. Πάντα έπρεπε να υπάρχει μυστήριο... «Κοντά στο Κριστάλ» αποκρίθηκε ο πιο νέος. «Το Πίκο δε Κριστάλ;» «Δυο ώρες πιο κάτω», διευκρίνισε ο γέρος. Ο Μπέμπε έπιασε να ξελύνει τον επίδεσμο που έζωνε τον ασθενή, ενώ ο νεαρός τον ανασήκωνε λίγο από τους μηρούς. «Ξεκινήσαμε με το χάραμα» εξήγησε ο πίσω τραυματιοφορέας, ένας κοντόχοντρος γύρω στα τριάντα. «Δεν ήρθαμε νωρίτερα γιατί ο δυνατός πόνος τον έπιασε μεσάνυχτα και δεν μπορούσαμε», πρόσθεσε ο γέρος. Η ώρα ήταν σχεδόν εφτά το απόγευμα. Ψηλά, ο ήλιος βασίλευε στις οχτώ. Μα, αυτοί οι άνθρωποι είχαν έντεκα ώρες που κουβαλούσαν τον ασθενή; «Και τι έπαθε;» Κανένας δε μιλούσε. Οι χωρικοί κοιτούσαν ο ένας τον άλλον και κανένας δεν αποφάσιζε ν' ανοίξει το στόμα του. Ύστερα, κοίταξαν τους περιεργούς που είχαν μαζευτεί στην πόρτα. Ο Μπέμπε σήκωσε τα χέρια του δείχνοντας τον εκνευρισμό του και ο γεροντότερος, για να τον προλάβει, βιάστηκε να μιλήσει. Με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα, μουρμούρισε: «Η σκληράδα, γιατρέ». «Ποια σκληράδα; Τι είναι πάλι αυτό;» ρώτησε χάνοντας την υπομονή του ο Μπέμπε, που προσπαθούσε να λύσει το ατέλειωτο ζωνάρι που είχαν δέσει στο γέρο. «Με το συμπάθιο, γιατρέ» συνέχισε ο γέρος με φωνή που μόλις ακουγόταν, «αλλά ο Χασίντο, ο χωριανός μας, έχει το... το πράμα του όρθιο από χτες το βράδυ και δεν του πέφτει με τίποτα.» Πριαπισμός; Ο Μπέμπε κατάλαβε γιατί δεν μιλούσαν οι χωριάτες. Λυπήθηκε που είχε εκνευριστεί. Οι φουκαράδες, ντρέπονταν και δεν ήξεραν πώς να το πουν. Ο γέρο-Χασίντο, ύστερα από την προσπάθεια να του βγάλουν το ζωνάρι και να του ξεκουμπώσουν το παντελόνι, είχε ανοίξει τα μάτια και κοίταζε τον

Μπέμπε με βλέμμα παρακλητικό. «Νερό» είπε. «Πάρτε από εκεί» είπε ο γιατρός κι έδειξε στον πίσω μεταφορέα το επιπλάκι όπου το νερό φιλτραριζόταν πέφτοντας σταγόνα-σταγόνα από μια μεγάλη μπουκάλα σ' ένα πέτρινο φίλτρο. Ένας από τους περιεργούς που παρακολουθούσε τη σκηνή από το πίσω παράθυρο, άκουσε για τη «σκληράδα» και το είπε στους υπόλοιπους. Το νέο έκανε το γύρο του χωριού. Όλοι γνώριζαν τον ασθενή, έναν κεφάτο βουνίσιο γέρο που του άρεσαν τα χοντρά αστεία και συχνά κατέβαινε στη Λα Σάνχα να πουλήσει ζώα ή ρακί. Γεμάτοι περιέργεια, οι χωριάτες μαζεύτηκαν τσούρμο στην πόρτα του ιατρείου. Μάλλον διασκέδαζαν παρά ανησυχούσαν μ' εκείνη την πάθηση που ποτέ δεν είχαν ξανακούσει. Η κατάσταση του γέρου τούς έφερνε ακράτητα γέλια και προκαλούσε τα πιο απίθανα κι άσεμνα σχόλια. Όταν η φασαρία δυνάμωσε, ο Μπέμπε πήγε στην πόρτα θυμωμένος: «Κύριοι, σας παρακαλώ να μου κάνετε τη χάρη να μου αδειάσετε τη γωνιά. Εδώ δεν είναι θέατρο». Έστειλε να φωνάξουν τη φίλη του τη Ματίλδε, τη μαμή, μια στριμμένη μουστακαλού, και την έβαλε στην πόρτα σκοπιά. Της έδωσε εντολή να μην αφήσει κανέναν να πλησιάσει όσο αυτός θα εξέταζε τον βουνίσιο. Όταν του άνοιξε τελικά το παντελόνι, το μαύρο και σκληρό πέος, που η ζώνη το κρατούσε πιεσμένο πάνω στην κοιλιά, πετάχτηκε, φλαπ, σαν ελατήριο. Ο πιο νεαρός τραυματιοφορέας έκανε ένα βήμα πίσω. «Ρε να πάρει!» αναφώνησε ο γιατρός. Σ' όλη την κλινική του πρακτική, ο Μπέμπε είχε δει μονάχα ένα ελαφρύ περιστατικό πριαπισμού σε μια εφημερία, όταν ο επικεφαλής γιατρός τού ζήτησε βοήθεια για τον καθετηριασμό. Εκείνη τη φορά, ο ίδιος ο Μπέμπε είχε χώσει στον ασθενή μια χοντρή βελόνα, και σε πέντε λεπτά, μόλις έφυγε το πηχτό αίμα — που, όμως, ήταν ακόμα υγρό —, ο ασθενής ανακουφίστηκε κι έπαψε να πονά. Αυτή ήταν όλη του η εμπειρία στη σπανιότατη πάθηση για την οποία, εξάλλου, ποτέ δεν είχε διαβάσει τίποτα. Ετούτο το περιστατικό, όμως, ήταν εντελώς διαφορετικό. Αυτό το πράγμα ήταν σκληρό σαν ξύλο, κατάμαυρο, και σε μερικές μεριές μπορούσες να διακρίνεις ένα πρασινωπό χρώμα, χαρακτηριστικό της θρόμβωσης. Ενώ ο γιατρός τού πασπάτευε το πέος, ο γέρος έκλεισε πάλι τα μάτια του. Ντρεπόταν, φυσικά. Ήταν η πρώτη φορά που ένας άντρας τον ψαχούλευε εκεί κάτω. Οι άλλοι τρεις έπιασαν να μελετούν με οξυμένη περιέργεια τη λιτότατη επίπλωση του ιατρείου, για να μην νιώθει ο γιατρός ότι τον παρατηρούν σε μια τόσο δύσκολη θέση. «Δώστε μου κάτι να ανακουφιστώ, γιατρέ, ή σκοτώστε με, ρε γαμώτο, πονάει πολύ» ψέλλισε ο ασθενής. «Μη στεναχωριέσαι. Όλα τα πράγματα έχουν τη γιατρεία τους...» Τι γιατρεία, όμως; Πασίπινο; Αποκλειόταν. Η μόνη πιθανή γιατρεία που έβλεπε ο Μπέμπε κάτω από τις δεδομένες συνθήκες, καθόλου δεν θ' άρεσε στο φουκαρά το γέρο. Ο Μπέμπε πήγε σε μια άσπρη ντουλάπα κι έβγαλε μια σύριγγα που ο ίδιος είχε αποστειρώσει και φυλάξει μέσα σ' ένα γυάλινο βαζάκι. «Τώρα θα πονέσεις λιγάκι, μα δε γίνεται αλλιώς.» «Αχ, γιατρέ...» Ο γέρος έκλεισε τα μάτια. Ο γιατρός έπιασε το πέος με το ένα χέρι κι έβαλε τη βελόνα στη ραχιαία φλέβα που ξεχώριζε ολόκαθαρα πάνω στο τεντωμένο δέρμα. Εκείνη τη στιγμή, ο πιο νέος χωρικός ταράχτηκε. Έτρεξε γρήγορα έξω κι έκανε εμετό στα χορτάρια. Όπως το περίμενε, ο γιατρός δεν κατάφερε να βγάλει μήτε σταγόνα αίμα. Ήταν φως-φανάρι πως η θρόμβωση ήταν προχωρημένη. Κι έτσι, η γάγγραινα θα ήταν αναπόφευκτη. Τι να έκανε; Να τον πήγαινε στη Λεβίσα, στο Νικάρο; Ούτε εκεί θα μπορούσαν να κάνουν τίποτα για το φουκαρά το γέρο. Και ίσως να μην προλάβαινε να φτάσει ζωντανός ως εκεί. Α, πα, πα. Το καλύτερο ήταν να κάνει την επέμβαση επί τόπου. Σε μία εβδομάδα θα μπορούσαν να τον μεταφέρουν με μεγαλύτερη σιγουριά στο νοσοκομείο του Νικάρο. «Σκότωσέ με καλύτερα, γιατρέ» είπε ο γέρος, σαν να μάντευε τις σκέψεις του. Ο πόνος του δύστυχου γέροντα τον έκανε να πάρει την απόφαση. Ναι, θα του ακρωτηρίαζε το πέος. Στη σύντομη επαγγελματική του εμπειρία, ο Μπέμπε ποτέ δεν είχε αντιμετωπίσει τόσο σοβαρή περίπτωση, ούτε τέτοιο δίλημμα. Είχε πάρει το βάπτισμα του πυρός στην ιατρική του τρόμου με τη γέννα της μέρας εκείνης,

όμως, η αποκοπή του γεννητικού οργάνου ήταν άλλο τρομερό πρόβλημα. Μήπως θα ήταν καλύτερα να στείλει πρώτα έναν από τους μεταφορείς στη Λεβίσα, ή στο Νικάρο; Να πάει με άλογο, να φέρει κάποιο ισχυρό αντιπηκτικό που να το δώσουν στον ασθενή και να γίνει μετά καθητηριασμός; Όμως, μέχρι να βρεθεί το φάρμακο και να του το στείλουν, ο άνθρωπος θα είχε πεθάνει. Για δεύτερη φορά μέσα σε μία μέρα ήταν ολομόναχος και η απόφαση όλη δική του. Αυτός ήταν ο μοναδικός γιατρός σ' εκείνον τον οικισμό των τριακοσίων κατοίκων και σ' όλα τα περίχωρα. Και κατά τη γνώμη του, για να σωθεί η ζωή του ανθρώπου, το πιο φρόνιμο ήταν να του κόψει το πέος. Ειδάλλως, εκείνο το μαύρο, σκληρό κι άκαμπτο πράγμα θα τον σκότωνε. Γαμώτο, ακόμα πιο μαύρη και σκληρή ήταν η ζωή ενός αγροτικού γιατρού, άπειρου και δίχως τα απαραίτητα μέσα στη διάθεσή του. Ο Μπέμπε, από μικρός είχε μια κλίση προς τη χειρουργική, και το 1978 θέλησε να μπει στην Ιατρική Σχολή. Όμως, στην προπαρασκευαστική τάξη δεν έπιασε την απαιτούμενη βαθμολογία. Κι επειδή δεν τον ενδιέφερε καμία άλλη πανεπιστημιακή σχολή, δε συνέχισε σε ανώτατες σπουδές. Το '79 πήγε να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία στο Πυροσβεστικό Σώμα, όπου έμεινε ως τα μέσα του '81. Του άρεσε η δουλειά του πυροσβέστη και υπέγραψε νέα κατάταξη, αποφασισμένος να κάνει καριέρα στη μάχη ενάντια στις φωτιές. Και το '82, στην πυρκαγιά μιας δωδεκαώροφης πολυκατοικίας σκαρφάλωσε, με το τσεκούρι στο χέρι, ως τον τρίτο όροφο. Σε μια άνιση μάχη με τον καπνό και τις φλόγες κατάφερε να σπάσει μια πόρτα και να σώσει αρκετούς ενοίκους που είχαν αποκλειστεί. Την ίδια εκείνη χρονιά, σ' άλλη αυτοκτονική αποκοτιά, έχασε το αριστερό του πόδι. Του το έλιωσε μια μεταλλική κολόνα. Ανάπηρος πλέον, αποφάσισε να παραιτηθεί από το σώμα. Έμεινε έντεκα μήνες άπραγος, ώσπου έμαθε να κινείται με τεχνητό μέλος. Όμως, χάρη στο Μετάλλιο της Τιμής και άλλες διακρίσεις που κέρδισε από τη θητεία του στους Πυροσβέστες, μπήκε «τιμής ένεκεν» στην Ιατρική Σχολή «Βικτόρια δε Χιρόν». Εκεί πήρε το όψιμο δίπλωμά του στην Γενική Ιατρική. Σ' ένα μήνα θα έκλεινε τα είκοσι εννιά. Και πολύ σύντομα, τον Ιούλιο του '91, θα βρισκόταν κιάλας ως αγροτικός γιατρός στη Λα Σάνχα, εκείνον τον οικισμό στους πρόποδες των βουνών της Σιέρα δε Κριστάλ, στην επαρχία του Σαντιάγο, όπου τον έστειλαν για τα δύο χρόνια Κοινωνικής Υπηρεσίας. Εκεί, πάντα πρόθυμος να τρέξει στα γύρω χωριά με τα πόδια ή στη ράχη ενός μουλαριού, κέρδισε γρήγορα τη συμπάθεια των ντόπιων. Από τις πρώτες μέρες, τους εντυπωσίασε που ένας γιατρός της πόλης, και μάλιστα ανάπηρος, κουτσός με ψεύτικο πόδι, σκαρφάλωνε ακούραστος στις βουνοκορφές. Πράγματι, τον πρώτο μήνα τού έλαχε να επισκεφτεί μια ντουζίνα υπερτασικούς, να ξεγεννήσει κάμποσες χωριατοπούλες και να δει παιδιά με διάρροιες και εμετούς. Τίποτα το εξαιρετικό. Ός εκείνη την επεισοδιακή 14η Οκτωβρίου, όπου του έλαχε να βγάλει πέρα ολομόναχος μια δύσκολη γέννα κι ένα περιστατικό θρομβωτικού πριαπισμού. Ο Χασίντο Ορόβιο είχε λιποθυμήσει ξανά και συνέχιζε να βογκάει ασταμάτητα. Στο φως του κινέζικου φαναριού που χρειάστηκε ν' ανάψουν, ο γέρος είχε μια πρασινωπή χλομάδα, και οι συνοδοί του ήταν πολύ ανήσυχοι. Για να τους απασχολήσει, ο Μπέμπε τους έδωσε μια κότα και λίγο ρύζι. «Ετοιμάστε κάτι για φαγητό, εκεί...» και τους έδειξε μια κατσαρόλα. Σε λίγο η μαμή καθάριζε το ρύζι πάνω στο τραπέζι κοντά στην είσοδο και οι βουνίσιοι έσφαξαν και ξεπουπούλιασαν την κότα. Στο μεταξύ, ο γιατρός κλείστηκε στο δωμάτιό του με το βιβλίο ανατομίας του. Έμεινε εκεί γύρω στα δέκα λεπτά μελετώντας εικόνες των γεννητικών οργάνων. Κι όταν σχεδίασε τη χειρουργική στρατηγική του, ο Μπέμπε ξύπνησε τον γέρο για να τον ενημερώσει για τη διάγνωση και να του προτείνει το ακρωτηριασμό. Του εξήγησε ότι ήταν η μοναδική πιθανότητα να ζήσει και ν' ανακουφιστεί από τον πόνο που τον τυραννούσε ολοένα και πιο πολύ. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το μόνο που γινόταν ήταν να του κόψει το πέος. Θα του έκανε ισχυρή τοπική αναισθησία και δεν θα πονούσε καθόλου. Προκειμένου να γλιτώσει απ' αυτό το αφόρητο

βάσανο, ο Χασίντο δέχτηκε με μια ανεπαίσθητη κίνηση των βλεφάρων του. Μετά έγειρε το κεφάλι του και τα χείλη του άρχισαν να κινούνται, σε μια βουβή προσευχή. Γρήγορα, όμως, λιποθύμησε και πάλι. Ο Μπέμπε κάλεσε τους τρεις χωρικούς. Τους ήθελε μάρτυρες ότι η επέμβαση θα γινόταν με την συγκατάθεση του Χασίντο. Χρειάστηκε να τον ταρακουνήσει λίγο για να συνέλθει. «Ναι, γιατρέ, ό,τι πεις εσύ. Ρίξ' του μαχαίρι να ξεμπερδέουμε» ψέλλισε ο Χασίντο. «Για τίποτα δεν κάνει πια...» «Χρειάζομαι έναν βοηθό», είπε βιαστικά ο Μπέμπε για να μη γελάσει. Ο νεαρός γίγαντας έκανε πως δεν κατάλαβε κι έπιασε να διαβάξει με ξαφνικό ενδιαφέρον το πτυχίο του Δόκτορα Μάριο Λουχάν ι Τοράλμπα, με την υπογραφή του Κοσμήτορα της Ιατρικής Σχολής της Αβάνας, που ήταν κρεμασμένο πάνω στις ασβεστωμένες τάβλες του ιατρείου. Όταν άκουσε τον γιατρό να ζητάει βοηθό, ο γέρος με τη ματσέτα κοίταξε παρακλητικά τον άλλο τραυματιοφορέα. «Εγώ θα σε βοηθήσω, γιατρέ» είπε αποφασιστικά ο κοντός. Ο γιατρός τον μέτρησε στα γρήγορα. Προσπαθούσε να καταλάβει αν ήταν κατάλληλος με το ύψος του για να τον βοηθήσει επάνω στο χειρουργικό κρεβάτι που ο ίδιος είχε κατασκευάσει και το είχε κάνει υπερβολικά ψηλό. Τελικά, πήγε στο ντουλαπάκι του, έβγαλε δύο ζευγάρια λαστιχένια γάντια και του είπε: «Έλα από εδώ». Στο νεροχύτη της κουζίνας έπλυναν και οι δύο τα χέρια τους. Ο Μπέμπε φόρεσε τα λαστιχένια γάντια κι ύστερα έβαλε το άλλο ζευγάρι στα χέρια του χωρικού. Του είπε να κρατήσει τα χέρια του ψηλά και να μην ακουμπήσει τίποτα, ώσπου να του πει τι θα κάνει. Σαν πρώτο μέτρο για ν' αποφύγει το σοκ, ο Μπέμπε έμπηξε μια βελόνα σε μια φλέβα του χεριού του ασθενούς και του έβαλε ένα λίτρο ορό. Μετά, του έκανε την αναισθητική ένεση στη βάση του πέους, ακριβώς στο σημείο που ανεβαίνει η πόσθη. Ενόσω ο βοηθός ξύριζε τον Χασίντο από τον αφαλό και κάτω, ο γιατρός έβγαλε νυστέρια, βελόνες, λαβίδες, επιδέσμους, γάζες, μέσα από γυάλινα βαζάκια διαφόρων μεγεθών. Περίμενε δέκα λεπτά ώσπου να πιάσει η αναισθησία. Προτού κάνει την πρώτη κοψιά, πίεσε δυνατά την ξυρισμένη περιοχή και διαπίστωσε ότι ο Χασίντο δεν ένιωθε τίποτα. Τότε έκανε την πρώτη τομή στην πόσθη και προχώρησε ως την ακροποσθία, πάνω στη βάλανο, για να ελευθερώσει τη ραχιαία αρτηρία. Ύστερα έκοψε όλη την πόσθη και ο βοηθός, έκθαμβος, την πέταξε σ' ένα μεταλλικό δοχείο στα πόδια του κρεβατιού. Πράγματι, η θρόμβωση ήταν προχωρημένη, προπαντός στη σπογγώδη περιοχή. Μέσα σε δέκα λεπτά ο Μπέμπε έκοψε κι έραψε τη ραχιαία αρτηρία και την αντίστοιχη φλέβα. Ύστερα τεμάχισε τα σπογγώδη σημεία και στόμωσε τη βαθιά φλέβα και αρτηρία στις δύο πλευρές. Τέλος, έκοψε τον ουρητήρα του πέους. Δίχως δυσκολία, φίμωσε τον κορμό του πέους, έβαλε έναν καθετήρα στην κύστη, την άδειασε και ολοκλήρωσε την εκτομή. Αποδείχτηκε πολύ πιο εύκολο απ' ό,τι είχε φανταστεί. Πήρε βαθιά ανάσα. Ήταν η πρώτη του περίπλοκη επέμβαση και την είχε κάνει ολομόναχος, δίχως προβλήματα, σαν σωστός χειρουργός. Είχε γλιτώσει εκείνον τον δύστυχο γέροντα από τους αφόρητους πόνους και ίσως από θάνατο. Από την ικανοποίησή του, ο γιατρός δεν έκλεισε μάτι εκείνη τη νύχτα. Και τα ξημερώματα, ενώ έδινε στον ασθενή τις απαραίτητες μετεγχειρητικές φροντίδες, στις έξι το πρωί ήρθαν να τον φωνάξουν γι' άλλη μια γέννα στο βουνό. Έφυγε τρέχοντας να βρει τη μαμή, που του χρησίμευε συχνά ως νοσοκόμα, για να προσέχει τον ασθενή. Ο Χασίντο έμεινε δέκα μέρες στο σπίτι της μαμής. Ύστερα ήρθαν να τον πάρουν οι ίδιοι μεταφορείς, και με το φορείο επέστρεψε στο χωριό του, στο Επάνω Κουτσουφλί. Είχε ξαναβρεί το χρώμα του, μεγάλο μέρος της ζωντάνιας του, και προπαντός τα καλαμπούρια του. Τρεις μήνες μετά κατέβηκε στο ιατρείο της Λα Σάνχα. Η τομή είχε κλείσει καλά. Για να δείξει την ευγνωμοσύνη του, έφερε στο γιατρό δώρο ένα πεντόλιτρο σπιτικό ρακί κι ένα γουρουνόπουλο, του γάλακτος ακόμα, δεμένο με μια τριχιά. Με λαϊκή θυμοσοφία και αυθόρμητα καλαμπούρια, ο Χασίντο έδειχνε την απόλυτη ικανοποίησή του. Τα είχε πια ξεπεράσει όλα, δεν είχε κανένα πρόβλημα. Στα εβδομήντα τρία του, είχε χρησιμοποιήσει με μεγάλη γενναιοδωρία το αποκομμένο μέλος. Επί έξι

δεκαετίες το είχε θέσει άνευ όρων στην υπηρεσία των γυναικών του Κουτσουφλί και των περιχώρων. «Ήταν καιρός να βγει κι αυτό στη σύνταξη» αστειεύτηκε. Ήταν υπόχρεος στο γιατρό Λουχάν που του είχε σώσει τη ζωή, και για να τον παινέψει του αφηγήθηκε ένα άλλο περιστατικό, που είχε συμβεί πριν από δύο χρόνια. Τότε, ένας άλλος αγροτικός γιατρός δεν είχε βρει το κουράγιο ή δεν ήξερε να κόψει το μέλος, και ο άνθρωπος πέθανε από την αναθεματισμένη τη σκληράδα. Δεν ήταν γραφτό να του ξαναπέσει ποτέ, του έμεινε όρθιο ακόμα και στην κηδεία. Όμως, η ιστορία του πριαπισμού δεν θα τελείωνε εκεί. Είχε και συνέχεια. Όταν τελείωνε την Κοινωνική του Θητεία και ήταν σχεδόν έτοιμος να φτιάξει τις βαλίτσες του για την πολυπόθητη επιστροφή του στην Αβάνα, στην οικογένεια και τις αγκαλιές των κοριτσιών, ο Μπέμπε αντιμετώπισε άλλα δύο περιστατικά πριαπισμού. Τη μια φορά ήταν στις 12 και την άλλη στις 30 Απριλίου του 1990. Η πρώτη περίπτωση ήταν ένας νεαρός είκοσι ετών, πάλι από την περιοχή του Κουτσουφλί. «Τι σύμπτωση» σχολίασε ο Μπέμπε, έκπληκτος. Παράξενο που μια τόσο σπάνια πάθηση παρουσιαζόταν δύο φορές μέσα σε δύο χρόνια, και μάλιστα σ' ένα χωριό εκατόν είκοσι κατοίκων! Εκείνη τη φορά, η κατάσταση δεν ήταν τόσο δραματική. Ήταν μάλλον κωμική, λόγω της τρομάρας και της ντροπής που νεαρού. Εφόσον δεν είδε συμπτώματα θρόμβωσης, ο Μπέμπε έβαλε το παλικάρι να ξαπλώσει και του καθάρισε το πέος μ' ένα απολυμαντικό υγρό. Αμέσως μετά έβαλε στο πλάι μια σύριγγα με μια χοντρή βελόνα. Ενώ ο νεαρός ξεφυσούσε, ο γιατρός έβλεπε με ανακούφιση να βγαίνει το πηχτό, κόκκινο υγρό. Ευτυχώς, να πάρει η οργή. Επανέλαβε τη διαδικασία στην άλλη πλευρά του πέους. Αμέσως, καθώς μειώθηκε η πίεση στα αιμοφόρα αγγεία, το αίμα άρχισε να τρέχει με ολοένα και μεγαλύτερη ευκολία, ώσπου το πέος χαλάρωσε εντελώς. Ύστερα από μια μέρα ανάπαυσης, ο ασθενής γύρισε με τα πόδια στα βουνά του Κουτσουφλί. Όμως, γρήγορα έφεραν στον Μπέμπε το τρίτο περιστατικό πριαπισμού πάνω στο αυτοσχέδιο φορείο. Από μακριά αναγνώρισε τα ίδια άτομα που είχαν κουβαλήσει τον γερο-Χασίντο. «Έρχεστε από το Κουτσουφλί;» ρώτησε, ήδη προετοιμασμένος για το χειρότερο. «Ναι, γιατρέ.» «Κι άλλος; Μα τι τρώτε αδελφέ μου, εκεί πάνω;» Ο ασθενής λεγόταν Μανόλο. Ήταν ένας σαραντάρης μιγάς, ελαφρώς μελαχρινός σαν τον Μπέμπε, όμως, με ίσια μαλλιά και ινδιάνικα χαρακτηριστικά. Είχε βουβαθεί από την τρομάρα του. Κι αυτός ένιωθε ντροπιασμένος. Στεκόταν με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα, σαν να ήταν ένοχος για κάτι απαίσιο. Δεν τολμούσε ούτε να κοιτάξει το γιατρό. Όταν ο Μπέμπε άρχισε να τον εξετάζει, χλόμιασε και σφάλισε τα μάτια για να μη γίνει μάρτυρας σε τέτοιες δοσοληψίες μεταξύ αντρών. Ο γιατρός διαπίστωσε ότι η στύση μπορούσε να κατασταλεί με μεταγγιση. «Δεν υπάρχει πρόβλημα» του είπε για να τον ηρεμήσει. «Θα το τακτοποιήσουμε γρήγορα.» Μόλις το άκουσε αυτό, ο άνθρωπος σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Θα μου το κόψεις, γιατρέ;» ρώτησε έτοιμος να βάλει τα κλάματα, ενώ κάλυπτε την τρομερή στύση του με το καπέλο. Βέβαιος για το μοιραίο, άρχισε να ψευδίζει και να λέει ότι, αν του το έκοβαν όπως στον Χασίντο, θα πήγαινε να κρεμαστεί στο πρώτο δέντρο που θα έβρισκε μπροστά του. Ο Μπέμπε τον καθησύχασε και του εξήγησε ότι στην περίπτωση του δε χρειαζόταν ακρωτηριασμός. Κι επειδή ο Μανόλο διέθετε ένα μαραφέτι κολοσσιαίου μεγέθους, άρχισε να τον χτυπάει στην πλάτη και να του κάνει καλαμπούρια, αυτό ήταν κινγκ-σάιζ νούμερο, έξτρα λαρτζ, γι' αυτό το σούπερ εικοσιπεντάρι θα 'θελε πριόνι, όχι νυστέρι. Με τα πολλά, ο Μπέμπε τα κατάφερε κι ο τύπος έβαλε τα γέλια και τον άφησε να κάνει την αφαίμαξη. Λίγα λεπτά αργότερα, ο Μανόλο σήκωνε το κεφάλι κι έκλεινε τα μάτια, για να μην επιτρέψει στη μνήμη του να καταγράψει εκείνη τη στιγμή που ένας άλλος άντρας του άλειφε τον μακροκέφαλο φαλλό του από πάνω ως κάτω μ' ένα καφετί υγρό. Όταν, όμως, τελείωσε η επέμβαση, ανακουφίστηκε και ξαναβρήκε το κέφι του. Περίεργος να ανακαλύψει πού οφειλόταν αυτός ο συχνός πριαπισμός στο Κουτσουφλί, ο Μπέμπε έπιασε να κάνει ερωτήσεις στον ασθενή. Έμαθε ότι

στα περίχωρα του Πίκο δε Κριστάλ, τα τελευταία χρόνια είχαν πολλά κρούσματα. «Σαν πόσα δηλαδή;» «Να σου πω...» και μετρώντας από μέσα του, βαστούσε τα χοντρά δάχτυλα του ενός χεριού του με το άλλο. Κούνησε τα χέρια του σαν να ήθελε να βεβαιωθεί για το λογαριασμό κι έκλεισε τα μάτια για να πετύχει απόλυτη αυτοσυγκέντρωση. Στο τέλος, με μεγάλο δισταγμό, δήλωσε: «Απ' ό,τι θυμάμαι εγώ, είναι δώδεκα περιπτώσεις». «Από πότε;» «Η πρώτη που θυμάμαι ήταν όταν ήμουν παιδί, γύρω στα δέκα.» «Και σ' αυτούς τους δώδεκα βάζεις τον Χασίντο, τον Αβελίτο κι εσένα;» «Όχι γιατρέ, μ' εμένα είναι δεκατρείς.» Ο άντρας εκείνος έλεγε πως ήταν σαράντα δύο ετών. Συνεπώς, πριν από τριάντα δύο χρόνια, ήταν το 1958. Ένας χρόνος πριν από την Επανάσταση. Ο Μπέμπε έκανε το λογαριασμό. Στο Επάνω Κουτσουφλί, αν δεν έκανε λάθος εκείνος ο άνθρωπος, εμφανιζόταν ένα περιστατικό πριαπισμού κάθε δυόμισι χρόνια. «Και πόσοι κατοικούν εκεί επάνω;» «Α, αυτό δεν το ξέρω, γιατρέ.» «Μα δεν ξέρεις ούτε πόσα σπίτια έχει το χωριό;» «Για στάσου, άσε να μετρήσω.» Έπιασε πάλι να τραβολογάει τα δάχτυλά του. Ο Μπέμπε άκουσε να χτυπά η πόρτα και σηκώθηκε ν' ανοίξει. Ήταν ο άντρας μιας λεχώνας που είχε ξεγεννήσει πριν από μερικές μέρες. Ερχόταν να του φέρει δώρο ένα τσαμπί μπανάνες. Ο Μπέμπε τον κάλεσε να μπει, μα ο άντρας είπε πως έπρεπε να φύγει. Όταν ξαναγύρισε στο σαλονάκι, ο Μανόλο είχε τελειώσει το λογαριασμό με τα δάχτυλα. «Είκοσι έξι σπίτια είναι, γιατρέ.» «Τόσο λίγα;» είπε έκπληκτος ο Μπέμπε, και υπολόγισε γύρω στους εκατόν πενήντα κατοίκους. Αν έβαζες και όσους έμεναν σε αγροκτήματα κοντά στο χωριό, άντε να έφταναν τα τριακόσια άτομα. Ο γιατρός δεν μπορούσε να είναι βέβαιος, όμως, δώδεκα περιστατικά πριαπισμού τα θεωρούσε υπερβολικά, απίστευτα πολλά μέσα σε τρεις δεκαετίες, σ' ένα τόσο μικρό χωριό. Οπωσδήποτε θα έπρεπε να το επαληθεύσει, γιατί στους χωριάτες πάντα άρεσε να υπερβάλλουν. Σε κάτι εγχειρίδια που είχε μαζί του ο Μπέμπε για να διαβάσει, δεν υπήρχε καμία αναφορά στον πριαπισμό. Υπέθετε ότι θα ενέπιπτε στο αντικείμενο της ουρολογίας και μάλλον ήταν σχετικά άγνωστη πάθηση για τη γενική ιατρική. Να, όμως, που υπήρχαν περιοχές, μικροκλίματα, ιδιαίτερες περιστάσεις, τρέχα γύρευε τι και πώς, όπου η συχνότητα της ασθένειας ήταν κατά πολύ υψηλότερη απ' ό,τι στην Αβάνα. Τελικώς, ο Μπέμπε αποφάσισε ότι μόλις περνούσαν οι λίγες μέρες που έμεναν για να τελειώσει την Κοινωνική του Θητεία, θα έκανε μια επίσκεψη στο Κουτσουφλί μήπως μάθαινε κάτι για την περίεργη αυτή υπόθεση. Όταν επέστρεψε στα βουνά, με το πέος γιατρεμένο και άθικτο, ο Μανόλο άρχισε να λέει τα μύρια καλά λόγια για το γιατρό της Λα Σάνχα. Και τι καλός άνθρωπος, και πόσο τον είχε προσέξει. Μάλιστα, τον είχε φιλοξενήσει στο ιατρείο του μια νύχτα και μια μέρα, ώσπου να συνέλθει. Κι όλη την ώρα του έδινε κουράγιο. Υπέροχος ο γιατροδάκος από την Αβάνα. Και μέσα σε μια βδομάδα κατέβηκε στη Λα Σάνχα μ' ένα πεντόλιτρο σπιτικό ρακί από μαμεγιέτε και δύο κότες για δώρο. Και προσκάλεσε τον γιατρό ν' ανέβει στο Κουτσουφλί. Εκεί πάνω, ο Χασίντο κι ο Μανόλο θα έσφαζαν ένα γουρούνι και θα έκαναν γλέντι προς τιμήν του. Περίφημα. Εκείνη η πρόσκληση του ήρθε κουτί γι' αυτό που είχε αποφασίσει με δική του πρωτοβουλία. Κι επειδή η Κοινωνική Θητεία του τελείωνε στις 12 Σεπτέμβρη του '91, ο Μπέμπε υποσχέθηκε να πάει στο Κουτσουφλί στις 13 ή στις 14. Πολύ θα του άρεσε να ανέβει περπατώντας, όμως, παρά τη γερή του κράση, το ψεύτικο μέλος του του επέβαλλε να βαδίζει μόνο πολύ αργά και πάντα με προφυλάξεις. Αν εκείνοι οι γεροδεμένοι χωριάτες που ήταν συνηθισμένοι στο περπάτημα έκαναν έντεκα ώρες τον κατήφορο κουβαλώντας τον Χασίντο, ο Μπέμπε, ακόμα και με μοναδικό φορτίο το σακίδιό του, θα χρειαζόταν τουλάχιστον δεκαπέντε ή και είκοσι ώρες για τον ανήφορο. Και κάθε φορά που περπατούσε πάνω από δύο ώρες, το ψεύτικο πόδι του τον έκανε να υποφέρει και να χρειάζεται ύστερα ανάπαυση. Ο Μπέμπε δεν εμπιστευόταν τα μουλάρια. Τα καβαλούσε μονάχα σε μεγάλη ανάγκη. Σε τελική ανάλυση ήταν γέννημα-θρέμμα της πόλης και ποτέ δεν συμμερίστηκε την

ηρεμία που εμπνέουν τα μουλάρια στους βουνίσιους. Μέσα σ' αυτά τα χαμένα μονοπάτια — κατ' ουσίαν ανύπαρκτα—, ανάμεσα στα φιδογουριστά κι απόκρημνα φαράγγια, τα μουλάρια βαδίζουν με ιδιαίτερη άνεση στηρίζοντας τις οπλές τους σε σημεία όπου ο Μπέμπε φοβόταν διαρκώς ότι θα πέσει και θα γκρεμοσακιστεί. Όπως του είχε εξηγήσει ο Μανόλο, για να φτάσει στο Επάνω Κουτσουφλί έπρεπε να πάρει το δρόμο για το Πίκο δε Κριστάλ. Όμως, δεν υπήρχε ευδιάκριτος δρόμος και θα έπρεπε να προσανατολιστεί με τον ήλιο και την κορυφογραμμή. Ο Μπέμπε πολύ θα ήθελε να τον συνόδευε κάποιος ντόπιος έμπειρος, όμως, αυτό θα έπληττε το κύρος του. Ο φόβος μήπως χαθεί δεν ταίριαζε σε άντρες. Αυτά ήταν για τους λιμοκοντόρους της πόλης... Στην κατεύθυνση που του είχε πει ο Μανόλο, ο γιατρός γνώριζε τον Ηλιόδωρο, έναν πενηντάρη βετεράνο των πολέμων της Αγκόλας και της Αιθιοπίας. Τον είχε γνωρίσει όταν η γυναίκα του, μια εικοσάχρονη χωριατοπούλα, είχε χύσει πάνω στα πόδια της μια κατσαρόλα με καυτό λάδι. Όταν έφτασε στην καλύβα τους, ο Μπέμπε διαπίστωσε έγκαυμα τρίτου βαθμού που άρχιζε πάνω από τον αστράγαλο της κοπέλας κι έφτανε ως το μεγάλο της δάχτυλο. Ήταν ανάγκη να αποφευχθεί η μόλυνση με απόλυτη ασηψία και αφαίρεση του δέρματος. Ο Μπέμπε ήξερε ότι αυτό θα της προκαλούσε αφόρητους πόνους. Θα έπρεπε να τη δέσει και να την ακούει να ουρλιάζει, όπως είχε δει σε πολλά περιστατικά καψίματος, όταν δεν γίνεται αναισθησία. Στην ανάγκη, από το τίποτα, καλύτερα είναι να κάνεις κάτι. Έτσι, αποφάσισε να δοκιμάσει τα λίγα που είχε μάθει για την ύπνωση στα μαθήματα ψυχιατρικής και είχαν αποδειχθεί χρήσιμα στις ετοιμόγεννες. Πράγματι, η Φεφίτα αποδείχθηκε πολύ δεκτική στην υποβολή, και η αφαίρεση του δέρματος στο πόδι φλαμπέ έγινε χαλαρός περίπατος. Της ψιθύρισε στο αφτί να μη νιώσει καθόλου πόνο, και η Φεφίτα τον άφησε να της γδάρει το πόδι με το χαμόγελο στα χείλη. Δεν ένιωσε ούτε γαργάλημα όταν ο γιατρός τής έριξε οινόπνευμα πάνω στην πληγή. Μ' εκείνη την προφορική θεραπεία που ταίριαζε μάλλον σε κομπογιαννίτη πρακτικό παρά σε επιστήμονα γιατρό, κέρδισε την απέραντη εκτίμηση του Ηλιόδωρου και όλων των παρόντων γειτόνων. Ο Μπέμπε θυμήθηκε πάλι τον Πόνσε δε Λεόν. Πόσο δίκιο είχε ο καθηγητής όταν έλεγε ότι, παρόλο που οι πόλεμοι ήταν μάστιγα για την ανθρωπότητα, ήταν ευλογία για την ανάπτυξη της ιατρικής. Διότι, ο αυτοσχεδιασμός σε έκτακτες καταστάσεις που δεν παρουσιάζονται ποτέ σε ειρηνικές συνθήκες πρόσφεραν ανεκτίμητες γνώσεις και τεχνικές. Πράγματι, αν είχε την Φεφίτα στην Αβάνα, ο Μπέμπε δεν θα έβρισκε την ευκαιρία να δοκιμάσει τον υπνωτισμό, γιατί θα την είχε ναρκώσει κάποιος ειδικός για τα εγκαύματα. Ή θα της είχαν κάνει γενική αναισθησία... Ύστερα από λίγες μέρες ο άντρας της κατέβηκε στη Λα Σάνχα σέρνοντας από το καπίστρι ένα μουλάρι. Είχε έρθει να τον πάρει για να φάνε ένα γουρουνόπουλο στο σπίτι του. Έτσι, ο Μπέμπε έμαθε ότι ο Ηλιόδωρος δεν έτρωγε τίποτ' άλλο εκτός από χοιρινό κρέας, το παστό που έφτιαχνε μόνος του, ρύζι, φασόλια και γιούκα. Αυτή ήταν η διατροφή σχεδόν όλων των βουνίσσιων της περιοχής. Και το μοναδικό πράσινο που έβαζε στο στόμα του ήταν το αβοκάντο, από τα δέντρα που είχε άφθονα στο χωράφι του. Και φυσικά, καθημερινά, κατέβαζε μόνο δύο μπουκάλια σπιτικής ρακής. Τότε, με το ατύχημα της γυναίκας του, ο Μπέμπε τον είχε δει κατακόκκινο στο πρόσωπο και τον είχε πείσει να του μετρήσει την πίεση. Ήταν 18 με 12. Ο Μπέμπε διαπίστωσε λίγο αργότερα ότι οι περισσότεροι βουνίσιοι που είχαν περάσει τα πενήντα ζούσαν με πάρα πολύ υψηλή πίεση. Κι όταν προσπάθησε να πείσει τον Ηλιόδωρο να μειώσει το αλκοόλ, το αλάτι και τα λίπη, ο τύπος έσκασε στα γέλια: «Άσε, καλύτερα, γιατρέ. Τι λες τώρα;» και βάζοντας το μπουκάλι στο στόμα κατέβασε μια γερή δόση. «Τη μέρα που θα μου τύχει, θα πάω μια και καλή. Όμως, όσο ζω, θέλω να την περνάω ζάχαρη», και για να γίνει καλύτερα κατανοητός χούφτωσε τον κώλο της γυναίκας του, η οποία, παρόλο το κάψιμο, είχε καθίσει πάνω στο ένα του ποδάρι. Την τρίτη φορά που πήγε ο Μπέμπε στο σπίτι του Ηλιόδωρου, αυτός έλειπε στο Νικάρο. Είχε φύγει την παραμονή, με

τα μουλάρια φορτωμένα καφέ. Θα έκανε μια εβδομάδα να γυρίσει. Ωστόσο, η κοπέλα έδειξε μεγάλη προθυμία να τον βοηθήσει. Φυσικά γνώριζε καλά το Κουτσοφλί, δεν χρειαζόταν τον Ηλιόδωρο για να του δείξει το δρόμο. Μετά χαράς θα τον οδηγούσε εκείνη. Εκείνος ο πρασινομάτης γιατρός, ψηλόλιγνος, πραγματικό ομορφόπαιδο, την είχε αναστατώσει από τη μέρα που τον είχε πρωτοδεί. Η Φεφίτα χτενίστηκε, άλλαξε φόρεμα και παπούτσια και ήρθε να του προσφέρει δροσερό φιλτραρισμένο νερό, γλυκό καρύδα και τη θέα των ροδαλών ποδιών της. Σε λίγο ζήτησε τη γνώμη του γιατρού για κάτι σκληρό που έπιανε σ' ένα στήθος της. «Εδώ!» του έδειξε ανασηκώνοντας την μπλούζα της. Όταν ο Μπέμπε έβαλε στα χείλη του εκείνο το ρόδινο ορθωμένο εξόγκωμα, δήλωσε ότι θα θέραινε το σπυράκι αυτό με ρουφηξιές. Η Φεφίτα, ύστερα από κάμποσα άι, άι, άι και αναστεναγμούς, γδύθηκε και τον φίλησε σε όλα τα δυνατά σημεία. Έγινε ευτυχισμένη οχτώ φορές, όπως έδειχναν οι ορθωμένες της θηλές και η πλημμύρα του κόλπου της. Σχεδόν είχε νυχτώσει πια, όταν έφτασε επιτέλους στο Κουτσοφλί. Ο Μπέμπε είχε ακόμα στο σάλιο του τη γεύση του καφέ που η Φεφίτα τον πότιζε στόμα με στόμα. Μα την αλήθεια, εκείνες οι χωριατοπούλες ήταν τεφαρίκι! Στο κρεβάτι τού είχε ομολογήσει τον έρωτά της γι' αυτόν. Τον είχε λατρέψει από την πρώτη στιγμή που της έδωσε τον πόνο του καψίματος, τότε που την κοίταζε όπως ο Μαντρέικ ο Μάγος. Πάντα θυμόταν τη γλύκα, όταν της έλεγε ότι δεν πονούσε άλλο πια. Γιατί αυτό που εκείνη πάντα ποθούσε στη ζωή της ήταν ένας καστανόξανθος λεβέντης με πράσινα μάτια, σαν αυτόν. Κι ακόμα καλύτερα, αν μ' αυτά τα μάτια σε γιάτρευε. Η πιτσιρίκα τού είχε ξυπνήσει την περιέργεια. Να ήταν άραγε ειλικρινής; Μήπως ήταν του σχοινιού και του παλουκιού; Με τις βουνίσσιες, αδύνατον να βγάλεις άκρη. Όλες ήταν σκέτο μυστήριο. Ο Μπέμπε, όμως, δεν ήταν τώρα για χωριατοπούλες, αλλά για το ακόμα πιο συναρπαστικό μυστήριο των ορθωμένων πουλιών του Επάνω Κουτσοφλί. Τι στο δαίμονα έτρωγαν αυτοί οι βουνίσιои; Σκόπευε ν' αναζητήσει την αιτία στο συνοικισμό και τα περίχωρα. Μπορεί να ήταν κάτι που έτρωγαν ή κάποιο πιστό, το τσίμπημα καμιάς αράχνης ή η ουρά κάποιου αφροδισιακού σκορπιού. Ή ακόμα και η γύρη κάποιου κουτσοφλένιου άνθους, το οποίο αγνοούσε η παγκόσμια βοτανολογία. Ή πάλι, κάποια τοπική μαγεία. Πάντως, κάτι υπήρχε, κάτι προκαλούσε εκείνες τις ακατέβατες στύσεις. Ό,τι κι αν ήταν αυτό, ο δόκτωρ Μάριο Λουχάν ι Τοράλμπα είχε βάλει σκοπό να αποσπάσει το μυστικό της περιοχής. Και σπιρούνισε το μουλάρι του, ένα χιλιόμετρο μακριά από τα πρώτα σπίτια του χωριού.